

tuột Nàng uốn người, ngồi dậy. Nàng nghe tiếng động bên trên. Biết Văn Bình sắp tuột xuống, nàng tránh sang bên.

Hai phút sau, Hoàng Hoa đã trèo trở lại đỉnh đồi. Chớp lóe sáng kèm theo tiếng sấm lay trời, chuyền đất Rồi hỏa châu phụt sáng.

Hoàng Hoa chưa nổ súng vội, mặc dầu nàng đã nhìn thấy bóng người khả nghi. Nàng sợ Văn Bình nghe tiếng súng của nàng mà quay lên. Nàng lòng vì chàng, nàng quyết ở lại, hy sinh cho chàng. Nàng không chịu bắn trước, nhưng địch đã khám phá ra nàng. Vội vàng, nàng lùi sau tảng đá gồ ghề.

Đạn bay veo veo trên đầu nàng. Một tiếng hô khô khan:

— Bắt lấy nó. Bắn thêm hỏa châu nữa.

Hoàng Hoa nằm dán xuống đất. Nàng lăn khỏi tảng đá. Hỏa châu dẫu sáng song chưa chiếu tới chỗ nàng núp. Một toán người mặc đồ đen ồ ạt kéo đến. Một tiếng kêu:

— Đâu rồi? Chúng nó đâu rồi?

Một tiếng đáp:

— Thôi chết. Có lẽ chúng tuột xuống chân đồi bằng đường mòn chở gỗ.

Lại một tiếng khác, tiếng đại tá Woong:

— Đứng rồi. Phải ráng xuống theo cho kịp. Gọi điện thoại cho đơn vị dọc bờ sông cạnh phòng cần mật kéo chúng bơi qua được bên kia thì hồng bét.

Hoàng Hoa nâng súng nhắm thân hình cao lớn của đại tá Woong. Nàng sắp lấy cò thì hần biến mất. Nàng tiếc ngẩn, tiếc ngơ.

Bỗng có tiếng kêu to:

— Kia nó!

Vị trí của nàng đã bị phát lộ. Nàng trả lời bằng một loạt đạn. Ba gã đàn ông lực lưỡng ngã vùi như lá rụng. Hoàng Hoa lăn tròn thật nhanh ra ngoài tầm phản công của địch.

Mọi họng súng đều chĩa về phía nàng. Nàng lâm râm cầu nguyện. Nàng không sợ chết. Nàng chỉ sợ chết mà không cứu được Văn Bình.

Nàng nằm gọn dưới gốc cây lớn, đạn cắm tua tua. Nàng bắn tiếp nữa xạ-giờ. Một loạt người lại gục ngã. Hoàng Hoa mỉm cười trong bóng tối. Bọn đàn ông dài lưng, tốn vải... này chưa phải là đối thủ của nàng. Hoàng Hoa bóp cò liên tiếp. Nàng say sưa ôm ghi khẩu tiêu liên, không để ý đến da thịt nàng bị cháy xém vì sức nóng.

Đột nhiên, nàng giật mình. Khẩu súng bị kẹt đạn. Nàng bấm xạ-giờ tuột ra. Nhưng bộ phận này cũng bị tê liệt. Mưa tuôn như trút. Tiếng sét ầm ầm trên đỉnh đồi xa xa.

Một tiếng hô đồng loạt:

— Anh em, xung phong. Chúng đã hết đạn.

Một viên đạn xuyên thủng bắp vai. Hoàng Hoa. Nàng ngã vật. Lần thứ hai nàng bị thương vào

ngực. Tiếng tacata, tacata quen thuộc bỗng nổi lên. Trong cơn nửa mê, nửa tỉnh, Hoàng Hoa nghe rõ tiếng gọi thiết tha của Văn Bình :

— Hoàng Hoa, anh lên đây.

Nàng vùng mình tỉnh dậy. Nàng không muốn chàng quay lên, song khi nghe giọng nói quen thuộc của chàng nàng lại cảm thấy vui rộn, một niềm vui chưa từng có trong cuộc đời ba chim, bầy nòi.

— Hoàng Hoa, anh lên đây...

Thì ra Văn Bình đã đoán được ý định của nàng. Thì ra Văn Bình cũng yêu nàng tha thiết...

Tiếng súng của Văn Bình nổ ròn như pháo Tết. Trong 10 phút đồng hồ dài dằng dặc, mà chàng coi như 10 giờ, chàng đã trèo lên đỉnh đồi, sau khi vận dụng toàn lực và tài leo núi phi thường. Lên đến nơi, chàng không có thời giờ thở dốc, vì chàng vừa nghe khẩu lệnh xung phong của đại tá Woòng.

Qua màn mưa, Văn Bình nghiêng răng lấy cò, quét toàn địch xung phong ngã rạp. Chàng lên tiếng gọi :

— Hoàng Hoa, anh lên đây.

Văn Bình không nghe tiếng nàng trả lời. Phút kinh ngạc đã qua, bọn thủ hạ của đại tá Woòng lấy lại bình tĩnh, hô nhau chìa súng bắn như mưa.

Văn Bình nép mình sau lùm cây lớn, đạn bay chũu chũu bên tai. Chàng nghe đại tá Woòng kêu :

— Văn Bình ? Đừng kháng cự nữa, vô ích. Hàng đi, Hoàng Hoa đã trúng đạn.

Văn Bình thét :

— Woòng, anh lắm, không bao giờ tôi hàng.

Vừa nói, chàng vừa bóp cò. Hai tên mặc đồ đen lộ đầu khỏi chỗ núp đã bị thổi ngã. Đại tá Woòng biện bạch :

— Không tin, anh gọi Hoàng Hoa thử xem. Nếu nàng không bị thương, hoặc chỉ bị thương nhẹ nàng đã trả lời. Đừng bướng bỉnh nữa, Hoàng Hoa đang mất nhiều máu. Thái độ ngoan cố của anh sẽ bắt nàng thiệt mạng oan uổng. Để tỏ thiện chí, tôi ra lệnh thuộc viên ngưng bắn. Anh sẽ nghe Hoàng Hoa rên rỉ. Nàng nằm dưới cây lim, đối diện anh 20 thước.

Lời nói của đại tá Woòng dăm vào tim Văn Bình như mũi kim nhọn hoắt.

Hắn đã đánh trúng yếu điểm của người đàn ông mã thượng hàng ngày coi cái chết nhẹ như lông hồng. Hắn biết Văn Bình đã thề thốt nặng lời là không bao giờ phải hứa. Phương chi Văn Bình lại hứa với Hoàng Hoa, người đàn bà đã hy sinh cho chàng.

Trong khi ấy, Hoàng Hoa gượng chống tay ngồi dậy.

Nước mưa làm vũng máu loãng dần, và vết thương trên ngực không còn đau nữa. Nàng nghe rõ tiếng nói của Văn Bình Nhất là tiếng nói của đại tá Woòng. Nàng hiểu lòng Văn Bình lắm. Nàng tiên đoán chàng sẽ hạ súng cứu nàng. Song nàng không thể di lụy cho chàng. Nàng phải tìm cách thông báo cho chàng biết.

Nàng dựa lưng vào gốc cây thở phều phào. Khu rừng chìm vào sự im lặng ghê rợn. Sự im lặng báo hiệu cho thần chết.

Nàng cố kêu lớn :

— Văn Bình ? Em ở đây. Em chỉ bị thương xoàng. Đừng bận tâm vì em, anh cứ tiếp tục chiến đấu.

Tiếng kêu của nàng bị nghẽn chìm trong cỏ họng. Nàng ứa nước mắt đầm đề. Một bóng người bò đến sau lưng, vung tay, đánh vào vết thương của nàng. Nàng rên xiết :

— Đau lắm, trời ơi.

Tiếng kêu tức trời vẳng vào tai Văn Bình. Chàng lạnh toát người như nhiễm gió độc. Chàng cất tiếng :

— Hoàng Hoa ? Em có việc gì không ?

Nhưng Hoàng Hoa không thể đáp lại Nàng đã bất tỉnh. Đại tá Woòng nói oang oang :

— Văn Bình ? Còn đợi gì nữa ? Nếu anh không hàng bắt buộc chúng tôi phải tặng nàng một lát

đau hóa kiếp.

Ruột gan Văn Bình nóng như lửa đốt. Chàng có bốn phận giữ nàng sống. Chấp kinh phải tống quyền, dây không phải lần đầu chàng giả vờ đau hàng để cứu mạng người chàng yêu hoặc thọ ơn. Chàng bèn hỏi lại :

— Nếu tôi chấp thuận, anh sẽ đối xử với Hoàng Hoa ra sao ?

Woòng từ hốc đá đáp ra :

— Lấy danh dự quân nhân tôi cam kết đưa nàng về bệnh xá điều trị. Vết thương của nàng không lấy gì làm nặng, chắc nàng qua khỏi.

Văn Bình suy nghĩ một phút. Một phút mà dài như một giờ. Mưa đã bắt đầu nhẹ hạt. Nền trời từ màu xám xịt chuyển sang màu hồng. Chàng thở dài :

— Tôi bằng lòng.

Đại tá Woòng đồng ý :

— Vậy anh vứt súng và tiến lại phía tôi.

Văn Bình nói :

— Anh đừng quên tôi đang còn nhiều đạn, và tài bắn của tôi còn có thể ngăn cản tiêu đội thiện chiến của anh. Tôi đầu hàng chẳng phải vì thất thế, mà vì muốn cứu mạng sống cho một phụ nữ. Lẽ ra các anh không nên bèn hạ đến độ dùng một phụ nữ bị thương để gây áp lực. Nhưng thôi, tôi sẵn sàng nghe theo đề nghị của anh. Tuy nhiên,

tôi cũng đòi anh chấp thuận một vài điều kiện.

— Điều kiện ?

— Tôi phải giáp mặt Hoàng Hoa xem nàng còn sống tôi mới chịu hàng.

Tiếng đại tá Woòng :

— Anh cứng đầu lắm. Anh phải biết anh là con cá nằm trên trời, tôi muốn làm thịt khi nào cũng được. Khu rừng này ở trong vòng kiểm soát của tôi. Đành rằng anh bắn giỏi, nhưng sức kháng cự của anh cũng chỉ có giới hạn. Anh nghĩ sao nếu tôi điều động một đại đội tới đây.

Văn Bình buồn thõng :

— Thi tôi chiến đấu đến viên đạn chót.

Những giọt mưa lớn thưa dần rồi ngưng hẳn. Chân trời phía đông trở lại quang đặng như thường. Mặt trời đỏ ối đột ngột nhỏ dần khỏi rặng cây cao ngất.

Im lặng trong một phút. Có lẽ đại tá Woòng cần suy nghĩ. Mãi sau hẳn mới nói :

— Tôi thỏa thuận. Bảy giờ tôi ra lệnh thuộc viên rút khỏi nơi Hoàng Hoa nằm 20 thước. Tôi bừa danh dự cho anh được tự do tiến lại phía cây lim.

Văn Bình đáp :

— Ngược lại, tôi xin hứa đầu hàng.

Không hiểu sao chàng lại nói câu ấy. Trong thâm tâm, chàng cũng không biết nữa. Là điệp

viên lão luyện, lẽ ra chàng phải đặt tình riêng dưới nhiệm vụ. Đây là lần đầu chàng chịu quy thuận kẻ địch vì một người đàn bà. Chàng bỗng thấy xấu hổ lạ thường. Ông Hoàng sẽ không thể tha thứ cho chàng. Song chàng phải đầu hàng, nếu không Hoàng Hoa phải chết.

Văn Bình chạy nhanh lại cây lim. Lúc ấy Hoàng Hoa đã tỉnh. Nàng nằm sóng sượt trên cỏ, quần áo rách bươm và lấm bùn lẫn máu bê bết. Trên người nàng có hai vết thương lớn, trên bả vai, và ngực.

Mở mắt nàng nhìn thấy Văn Bình. Trong cuộc sống hồ hải, chàng chưa hề gặp cái nhìn nào âu yếm hơn cái nhìn khi ấy của Hoàng Hoa. Mắt nàng rờn và đen, dường như muốn thu gọn hồn chàng. Miệng nàng mấp máy. Có lẽ nàng muốn dặn dò. Văn Bình đặt súng, bàn tay vuốt ve tóc mai của nàng :

— Anh đây, em nhận ra không ?

— Có. Em bị trúng đạn

— Anh biết rồi. Song em không hề gì đâu. Anh sẽ chở em về bệnh xá.

— Sớm muộn rồi em cũng chết. Em hiểu rõ sức khỏe của em hơn ai hết. Từ nãy đến giờ, em đã mất quá nhiều máu. Thôi, chào anh và chúc anh may mắn. À, này Văn Bình ơi ?

— Gì em ?

— Anh tẻ lắm.

Văn Bình giật mình :

— Xin lỗi em. Em giận anh ư ?

Hoàng Hoa đáp nhỏ :

— Giận anh còn ít. Anh làm vậy, chết đi em sẽ không thể yên giấc dưới tuyền đài.

— Kia, em đang mê sảng. Em ráng nhịn đau, anh sẽ công em lên vai.

Hoàng Hoa cười thê thảm :

— Không, em không đi. Em biết anh yêu em bằng chứng là nghe tiếng súng anh đã quày quã rỏ lên và liều chết với địch. Nhưng nếu quả thật anh yêu em thì anh đi đi. Bây giờ đang còn kịp chân.

— Anh đã hứa với đại tá Woòng,

— Anh hứa những gì, em đã nghe cả. Em giả vờ ngủ thiếp chứ thật ra em chỉ mệt mỏi. Em vẫn còn sáng suốt như thường. Em rất hãnh diện được anh đoái thương. Nhưng sự hy sinh của anh sắp trở thành vô ích, vì em sắp chết.

— Đừng nói gở, em của anh không chết được đâu.

Văn Bình cúi xuống đỡ Hoàng Hoa dậy. Nàng nắm yêu không nhúc nhích :

— Anh đi đi.

— Không, anh nhất định không đi. Dầu sao chẳng nữa, anh cũng quyết ở lại với em.

— Anh không sợ ông Hoàng khiển trách ư ?

— Thoát thân chuyện này, anh sẽ từ chức.

Hoàng Hoa cười, nụ cười thê thảm hơn lên :

— Anh ơi, em yêu anh lắm.

— Anh cũng vậy anh rất yêu em.

Hoàng Hoa nắm nghiêng, nét mặt nàng đanh lại. Dường như nàng đau đớn cực độ, song cố gượng cười để làm chàng yên lòng. Giọng nàng yếu hẳn :

— Em cười xinh không ?

— Ồ, Hoàng Hoa lạ lùng quá ! Để anh bế em đây. Đây có phải lúc phê bình nụ cười xinh đâu ?

— Anh phải trả lời em mới chịu ngồi.

— Ừ thì nụ cười em xinh.

— Anh ơi, nụ cười xinh ấy em tặng anh trước khi từ giã cõi trần. Chết đi, em yêu anh mãi.

Bàng hoàng Văn Bình trở mắt nhìn nàng. Nàng nghiêng rặng như để giấu giếm sự khổ não vô biên.

Một giọng máu từ hông nàng trào ra. Vội vàng, Văn Bình đẩy nhẹ nàng sang bên. Một con dao đâm ngập vào lưng nàng đến cán.

Thì ra nàng cố tình nắm nghiêng để tự vận.

Văn Bình hốt hoảng nắm chuôi dao, giật giật ra. Nhưng Hoàng Hoa đã ngoẹo đầu. Mắt nàng mở rộng lần cuối rồi khép lại. Khép chặt lại để không bao giờ mở nữa. Mỏi nàng thì thăm câu nói mà suốt đời Văn Bình không quên được :

— Em sẽ phù hộ cho anh.

Hoàng Hoa thở hắt ra. Văn Bình thần thờ

như vừa bị sét đánh ngang tai.

Hoàng Hoa nằm ngửa trên nền cỏ ướt bần thiu, quần áo dẫm máu tươi. Nàng ngoảnh mặt về phía chàng như muốn nhìn chàng lần sau cùng trước khi lạc hồn. Run run, Văn Bình cúi xuống hôn nhẹ lên môi nàng. Làn môi chín mọng của Hoàng Hoa vẫn còn truyền điện như khi nàng sống. Fe tái cõi lòng, Văn Bình quên hết sự vật chung quanh. Chàng chỉ nghĩ đến người đàn bà thương yêu vừa chết, mang theo những kỷ niệm êm đềm và sôi nổi, kể từ ngày chàng đời lốt sĩ quan cao cấp Bắc Việt mượn đường Khang Khay thâm nhập mặt khu R.

— Văn Bình ? Giơ tay lên ?

Tiếng quát như lệnh võ bên tai. Chàng nhìn lên bất gặp ba họng súng tiêu liên đen sì không biết từ đâu hiện ra đang chĩa vào ngực.

Bên hữu, hai người cầm súng.

Bên tả, cũng có hai người cầm súng.

Đại tá Woòng khệnh khạng chống ba-toong tiến lại. Chính hắn đã quát Văn Bình đứng dậy.

Văn Bình định cướp khẩu tiêu liên đặt cạnh người Hoàng Hoa. Nhưng chàng biết không kịp nữa. Ngón tay của đôi phương đã hờm sẵn lên cò, chờ chàng cựa quậy là nhấn bả.

Hoàng Hoa tự vận để chàng rảnh tay thoát hiểm. Ngờ đâu cái chốt của nàng lại khiến chàng bị rạn mà kềm cảnh giặc, đến nỗi không biết bị

bủa vây từ phía. Đại tá Woòng lặp lại giọng đả đàng :

— Văn Bình ? Anh còn đợi gì nữa ?

Văn Bình đứng lên, ném trả cái nhìn khinh bỉ

— Nếu tôi không đầu hàng anh tính sao ?

Đại tá Woòng nói :

— Giản dị lắm. Tôi sẽ cho anh ăn đạn. Một băng đạn. Một băng đạn vào ngực.

Văn Bình cười khanh khách :

— Vây, mời anh cho tôi ăn đạn.

Chàng biết đôi phương chưa dám giết chàng. Trong những giờ chạy trốn với Hoàng Hoa chàng đã nắm được yếu điểm của kẻ thù. Rõ ràng là đại tá Woòng chỉ muốn thủ tiêu Hoàng Hoa, chứ không muốn thủ tiêu chàng. Vì chàng là kho tàng vô giá.

Đại tá Woòng cũng cười, nhưng là cười nhạt.

— Giỏi lắm. Tôi khen anh. Anh đã đoán được ý định của tôi. Tôi không muốn giết anh. Khu rừng này do tôi kiểm soát, tôi muốn giết anh khi nào chẳng được, bắt sống anh mới khó. Là người biết chuyện, hẳn anh đã thấy trong hoàn cảnh hiện tại đầu hàng là thượng sách. Nếu không, tôi phải hạ lệnh bắn gãy chân anh, rồi mới bắt.

Văn Bình đứng dậy. Nét mặt chàng thản nhiên, như không có chuyện gì xảy ra. Đại tá Woòng sửng sốt nhìn chàng. Hẳn không ngờ chàng lại có thể bình

tỉnh đến thế. Mới hai phút trước, chàng u sầu, mắt đỏ gay như muốn khóc, giờ đây chàng lại tươi tỉnh như người sửa soạn đi dự tiệc cưới. Hồi ở Thượng Hải, hần đã đụng độ với chàng trong cuộc săn đuổi vô tiền khoáng hậu. Lần này, hần quyết đoạt phần thắng.

Đại tá Woong vỗ tay ra hiệu. Một gã cao lớn tiến lại, trên tay cầm khẩu súng hình thù kỳ dị. Bề ngoài nó gần giống tiểu kèn Trung cộng. Một tiếng nổ nhẹ phát ra.

Bụp.

Họng súng đen ngòm bắn ra một viên đạn nhỏ. Viên đạn chạm da thịt. Văn Bình tau thành nước và hơi, một làn hơi hăng xè mùi tỏi sống. Văn Bình muốn bịt mũi nhưng không kịp nữa. Mùi hăng đặc biệt đã luồn vào tạng phủ. Trong khoảnh khắc, chàng bả hoải chân tay.

Chàng vung tay đánh átêmi, song thần kinh hệ thường ngày rất minh mẫn của chàng đã từ chối không chịu truyền lệnh cho cơ thể. Chàng vẫn tỉnh táo, nhưng hai mắt mờ dần, mờ dần. Đầu gối chàng mỏi rừ, như vừa đi bộ 500 cây số.

Chàng loạng choạng rồi té xỉu.

Té xỉu chẳng khác khúc gỗ vó tri giác.

Đại tá Woong ngoắt tay ra lệnh. Hai thuộc viên mặc đồ đen chạy lại, xốc Văn Bình lên vai. Thân thể chàng cao lớn lại nặng trên 70 kilô nên bọn

linh hi hục giây lâu mới vác nổi chàng.

Đại tá Woong chắt lưỡi nhìn thi thể nóng hổi của Hoàng Hoa.

Nàng nằm dài trên nền đất ướt át, miệng vẫn mỉm cười một cách ngạo mạn. Nàng đã chết mà nụ cười trên môi không chịu tắt. Nụ cười khinh bỉ ấy làm đại tá Woong tức tối.

Hần nhún vai, nhổ bãi nước bọt vào thi thể nóng hổi. Trời mỗi lúc một sáng rõ. Những đám mây sấm đã tan biến. Ánh nắng vàng rực rỡ nhảy múa trên đầu cây, ngọn cỏ. Ít ai dám ngờ mấy phút trước có người đàn bà đẹp từ trần.

